

Láska je chudoba

Francois Varillon

Láska je chudoba, závislost, pokora. Milující říká milovanému: „Ty jsi moje potěšení“. To vypovídá o chudobě: bez tebe mi schází radost. Nebo: „Ty jsi moje všechno“: říkám tím, že bez tebe nejsem nic. Milovat znamená chtít být skrze druhého a pro druhého. Pro druhého: jde o dar.

Není možné říkat zároveň: „Miluji tě“ a „Chci být na tobě nezávislý“. Jedno vylučuje druhé. Když milujeme, chceme záviset na druhém: „Půjdu s tebou až na konec světa.“ Kdo víc miluje, víc závisí. Nejde o závislost, která je výsledkem nějaké potřeby, tak jako u dítěte, jež potřebuje matku, jde o čiré tíhnutí k druhému, vnímavost k druhému, jako je vnímavá matka vůči svému dítěti. Jestliže nebereme vážně, že Boží láska vůči nám je čistá, paradox se tu promění v absurditu.

Není možné se dívat svrchu na toho, komu říkáme „Miluji tě“. Povýšenost pohledu by zničila lásku. Pohled, který říká, „Já jsem víc než ty“, nemůže říci „Já tě miluji“. Jakou mocí musí disponovat Bůh, že je v něm láska prosta této povýšené shovívavosti! (...) Bůh je nekonečně bohatý, ale bohatý láskou, ne tím, že by cokoliv, i kdyby šlo o bytí, vlastnil. Bohatství lásky a chudoba jsou synonyma.

A přitom je Bůh svrchovaně nezávislý, tudíž svobodný. Avšak: svobodný milovat a jít v lásce až do krajnosti. Krajností lásky je zřeknutí se nezávislosti. Na jejím okraji je pak smrt. „Nikdo nemá větší lásku než kdo dá život za ty, které miluje.“

Bůh je nekonečně velký, mocný. Ale jeho velikost spočívá v tom všem, co může láska, až po sebe-zapření projevené pokorným pohledem směrem k člověku.

(Vybrala a přeložila dč)